

med samma snabbhet, som han förmår uttala kommandoordet. Men likasom en torkklocka, innan den börjar ringa, först rör sig helt obetydligt, sedan vagnar med allt större och större fart, till dess äntligen de dofva ljuden börja höras, så äfven vår beskedlige korporal, och vid utropet: Framåt marsch! för andra gången kan man svära på, att benen redan länge varit i rörelse. Af samma skrot och korn tyckes det öfriga manskapet vara, alla klädda såsom "paltar" egnar och anstår. Efter dessa herrar följer en Grosshandlare, en Fabrikör och en "Probenreuter", som alla tyckas duga till riksdagsmän. Thalia, i en röd klädning, hvit tunik, blomsterkrans kring hufvudet, blå sidenmantel, fästad öfver den ena axeln, och sandaler på fötterna, åker derefter, stödjande sig på sin lyra, i en "flakvagn", som köres af Tyska Församlingens Kyrkostöt. Denne sednare är klädd i en gammal kyrkvaktarkåpa och slokig hatt, och bär i handen en lång, svart staf med en bjellra i ändan. Under allt detta måste ligga någon skarp satir, syftande på vissa förhållanden, som höra till det inre af dagens historia i Norrköping. Vi för vår del kunna deremot ej anse för annat, än ett glädjande tecken, att se en af sånggudinnorna nedlåta sig att åka på en bondvagn. Det tyckes båda godt för framtiden. Vi hoppas, att konstens gudinnor, då de en gång hunnit att något ledsna vid förnämt folks tråkiga supéer och ofta fadda umgänge, äfven skola bevärdiga den låga hyddan med ett och annat besök. Derefter framskrider en vandrande Sockertopp, så stor, att den person, som